Я знову чітко пізнаю
окресленість осінніх візій
в наскрізь провітренім гаю,
в його просвітленості сизій,
де облетів останній лист —
ілюзія коротка літа —
і де основи стислий зміст
у форми стовбурів відлито:
Вигончастий і дужий в'яз,
дебелий дуб і клен крислатий —
відпорну міць деревних м'яз
зими негодам не здолати.
Я до пругастої кори
чутливим дотуляюсь вухом,
щоб знов осінньої пори
дійти і почуттям і слухом
до подиху живих тканин,
до колобігу їхніх соків.
Я теж Землі цієї син,
мої ви земляки високі!
Там, де у снастях верховіть
Навальний вітер дме і свище,
я чую — дерево скрипить
від крони до кореневища.
Хоч зір мій ледве поміча
Його хитання амплітуду,
я дружнім дотиком плеча
його підтримувати буду.